

Believe in me

เชื่อมั่นว่ามันคือรัก

vampire rose เขียน Shimotsuki04 วาด

เพราะอูฟคือคู่แห่งโชคชะตาที่รอคอยมาทั้งชีวิต...

เพียงเสี้ยววินาทีที่รู้ตัวว่าตกหลุมรัก หัวใจของอูฟก็กลายเป็นของเขาโดยสมบูรณ์

Believe in me
เชื่อฉันว่ามันคือรัก

vampire rose

“อัลฟาคือผู้นำ เบต้าคือผู้ตาม โอเมก้าคือทาส!”

บนโลกที่มีการแบ่งลำดับชนชั้น เป็นดั่งระบบหมู่
ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงเช่นนี้

ลูดี คงเป็นโอเมก้าผู้ต่ำต้อยที่สุด และต้องกล้ำกลืนพินทน
กับการที่ถูกกดขี่ราวกับไม่ใช่มนุษย์มาตั้งแต่เกิด

ส่วน **วูฟ** ทายาทหนึ่งเดียวของตระกูลเฮอริคว
อัลฟาหนึ่งเดียวที่มีลักษณะพิเศษ เป็นอัลฟาที่อยู่เหนือคนทั้งหมด
ไม่ว่าจะด้วยฐานะหรือความสามารถ
ทั้งคู่ก็เป็นดั่งเส้นขนานที่ไม่มีวันบรรจบเข้าหากันได้

จนกระทั่งโชคชะตานำพาพวกเขาให้พบกัน

ชายหนุ่มผู้แข็งแกร่งอย่างวูฟ

กลับไม่สามารถห้ามสัญชาตญาณของตัวเองได้เมื่อพบลูดี

กลิ่นหอมของฟีโรโมนของโอเมก้าหนุ่มเป็นดังของหวานชั้นเลิศ
กระตุ้นให้สัญชาตญาณสั่งให้วูฟต้อง 'ขยี้' และ 'ครอบครอง'
อีกฝ่ายมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งทั้งสองคนใกล้ชิดกันมากเท่าไร
หัวใจของคนทั้งคู่ก็ยิ่งหวนไหวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน
ระหว่างวูฟ ที่ไม่เคยคิดว่ารักแท้หรือคู่แห่งโชคชะตามีอยู่จริง
กับลูดีที่เชื่อมั่นในรักแท้และรอวันที่จะได้เจอคู่แห่งโชคชะตา

ความรักของพวกเขาจะลงเอยอย่างไร
ร่วมสัมผัสรักแท้ที่จะทำให้คุณปักใจเชื่อไปพร้อมๆ กันได้แล้ว

Believe in me เชื่อฉันว่ามันคือรัก ผลิตโดย Peony Publishing
สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทอมรินทร์ พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด
(มหาชน) 378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพฯ 10170 โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4148, 9264, 4837
โทร.สำรอง 0 -2434-3555, 0-2434-3777, 0-2435-5111
E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม
พ.ศ.2558) ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็น
แถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์ หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการ
อื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-4004-4

คำนำสำนักพิมพ์

บางคนเชื่อในเรื่องของโชคชะตาและเชื่อว่าโลกใบนี้มีรักแท้
หนึ่งเดียวรอให้เราตามหา แม้โลกใบนั้นจะเต็มไปด้วยอุปสรรค
หรือความแตกต่างทางชนชั้นแค่ไหนก็ตาม แต่รักแท้จะรอคอย
คุณอยู่ที่ปลายทางของความฝัน เช่นเดียวกับลูดี โอเมก้าหนุ่ม
ที่เชื่อมั่นเสมอว่าวันหนึ่งเขาต้องเจอคู่แท้ของตน คนที่จะมา
เปลี่ยนโลกสีเทาของเขาให้เต็มไปด้วยสีสันอย่างทีลูดีไม่เคยสัมผัส
มาก่อน ดังนั้นเขาจึงใช้ชีวิตอย่างมีความหวังและเฝ้ารอคนคนนั้น
อยู่เสมอ

ขณะที่ใครคนหนึ่งเชื่อมั่นในรักแท้หมดหัวใจ แต่วูฟ อัลฟ่า
หนุ่มผู้ที่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของโลกใบนี้ กลับไม่เชื่อว่ารักแท้มีอยู่
จริง เขาคิดว่าเรื่องราวเหล่านี้มีอยู่แค่ในนิทานและนิยาย
หลอกเด็กเท่านั้น บนโลกที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง...เขาจะพบรัก
แท้ได้จริงๆ หรือ

ทว่าสุดท้ายโชคชะตาก็นำพาคนทั้งสองมาพบกัน ผูกพันพวก
เขาไว้สายใยที่ตัดไม่ขาด

ความแตกต่างของทั้งคู่ ไม่ว่าจะด้วยสถานะ นิสัย หรือความ
เป็นอยู่เหล่านี้ กลับเป็นส่วนที่คอยเติมเต็มส่วนที่ขาดหายไปของ

กันและกัน แต่การที่จะเข้าไปอยู่ในโลกของใครสักคนไม่ใช่เรื่อง
ง่าย ลูดีจะสามารถละลายหัวใจของวูฟว่าที่ผู้นำอัลฟารุ่นต่อไป
และเป็นคู่แห่งโชคชะตาเพียงหนึ่งเดียวของกันและกันได้หรือไม่
ขอเชิญนักอ่านทุกๆ ท่านร่วมเดินทางไปกับเรื่องราวที่แสนจะ
โรแมนติกของ **Believe in me เชื่อฉันว่ามันคือรัก** กันได้เลยค่ะ

PEONY PUBLISHING

CBPUBLISHING

คำนำผู้เขียน

สวัสดีค่ะ คนอ่านที่น่ารัก “ vampire rose ” เองนะคะ

ก่อนอื่นเลย ‘ขอกอดแน่นๆ สักหนึ่งครั้งได้ไหมคะ?’

อยากขอบคุณจากใจจริงที่หยิบนิยายเล่มนี้ขึ้นมา และอยากพาทุกคนเข้ามาอยู่ในโลกของความรักไปด้วยกัน เชื่อว่านิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณคนอ่านอมยิ้ม หัวเราะได้แน่นอนค่ะ

Believe in me เชื่อฉันว่ามันคือรัก เป็นนิยาย Boy love แนว (Omegaverse) ชั้นที่ถูกแบ่งเป็น อัลฟา เบต้า และ โอเมก้า เรื่องนี้พระเอกของเราเป็นอัลฟาหนุ่มที่มี ‘ความพิเศษ’ พิเศษยังไง...ต้องไปตามลุ้นกันในเรื่องนะคะ เขาต้องมาเจอกับนายเอกสุดน่ารักสดใสที่เป็น ‘โอเมก้า’ แสดดี เรื่องราวของทั้งสองคนถูกเชื่อมโยงด้วยคำว่า “**คู่แข่งโชคชะตา**”

ฟังแค่นี้ก็รับรู้ได้ถึงความโรแมนติกแล้ว และใช่ค่ะ...เรื่องนี้โรแมนติกมาก สามารถอ่านได้ทุกเพศทุกวัย โทนเรื่องเต็มไปด้วยความอบอุ่น มีความเป็นครอบครัว เหมาะสำหรับคนอ่านที่อยากเติมความหวานให้หัวใจ ในแต่ละวันที่ทำงานเหนื่อย ๆ มา ก็อยาก

ให้นิยายเรื่องนี้ ช่วยเติมและแบ่งปันรอยยิ้มกับความสุขให้กับคน
อ่านนะคะ

หวังอย่างยิ่งว่า 'นิยายเรื่องนี้' จะทำให้คนอ่านผ่อนคลาย
มาเริ่มอ่านนิยายไปด้วยกันนะคะ

ด้วยรักและรักตลอดไป
Vampire rose

ขอบคุณ

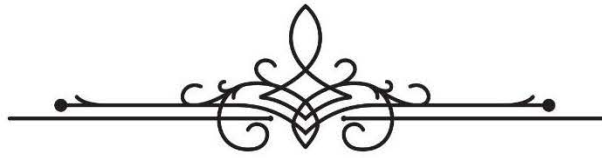
ประวัติผู้เขียน

‘ถึงคนน่ารักที่อ่านอยู่ ก่อนอื่นเลย ต้องขอบคุณมากๆ ที่หยิบหนังสือเล่มนี้กลับบ้านนะคะ!’

ขอแนะนำตัวให้รู้จักกันสักนิด ให้ใจเราได้ใกล้กันมากขึ้นค่ะ ทางนี้ชื่อ ‘แอมป์’ เป็นเจ้าของนามปากกา ‘vampire rose’ ไม่แน่ใจว่านักอ่านเคยคุ้น ๆ หรือเคยรู้จักไหม อ่านมาถึงตรงนี้ เราก็ถือว่าได้รู้จักกันแล้วนะคะ แอมป์เป็นหนึ่งคนที่รักในการเขียนนิยายและชอบอ่านนิยายมากเลยคะ เรื่องนี้ถือเป็นหนึ่งในผลงานอันน่าภูมิใจอีกเรื่องเลย เพราะว่า เป็นแนว Omegaverse ที่เพิ่งเคยเขียนเป็นครั้งแรก ด้วยความที่ชอบแนวนี้ ชอบที่นิยายมีกลิ่นความอบอุ่น, มีความเป็นครอบครัว มีเด็กตัวน้อยๆ นิยายเรื่องนี้ชื่อเรื่อง Believe in me เชื่อฉันว่ามันคือรัก แต่ได้ยินชื่อ รู้สึกถึงความคลั่งรักบ้างไหมคะ! จุดเด่นหลักของนิยายเรื่องนี้ เป็นแนวสบาย ๆ อ่านแล้วทำให้คนอ่านยิ้ม หัวเราะตามได้ พร้อมกับความอบอุ่นที่จะชวนให้คุณมาตกหลุมรักตัวละครในเรื่องไปพร้อม ๆ กัน

หวังว่านิยายเรื่องนี้ จะทำให้คุณมีความสุข ได้ยิ้มกว้างมากขึ้น และหัวเราะมากขึ้นนะคะ

อ่านจบแล้ว อย่าลืมแวะมาเล่าความรู้สึกให้ฟังกันได้นะคะ

“ฉันต้องทำยังไง นายถึงจะกลับมาเชื่อมั่นในตัวฉันอีกครั้ง”

ผมเงยหน้าสบตาเขา

หัวใจของผมเต้นรัว คำพูดของเขาดังก้องอยู่ในหัว
เพียงแต่ความกลัวในใจมันกลับมีมากกว่า...กลัวคำร้ายๆ

ที่เคยออกมาจากปากเขา

“พิสูจน์สิครับ พิสูจน์ให้ผมเห็นว่าคุณหลงรักผมจริงๆ”

“จะให้พิสูจน์ยังไง”

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด ทำยังไงมันก็เรื่องของคุณครับ”

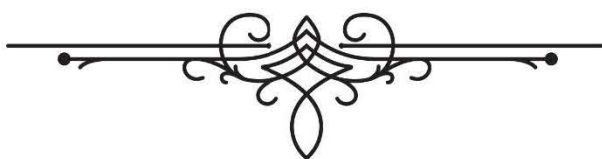
ดูผมมองผมแวบหนึ่งก่อนก้มลงมาใกล้

จนใบหน้าเขากับผมห่างกันไม่ถึงคืบ

แววตาของเขาช่างแสนอ่อนโยน

“ฉันจะทำให้นายเชื่อ ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหน

ฉันจะพิสูจน์ให้นายเห็นว่า...ฉันหลงรักนายแล้วจริงๆ”

บทที่ 1

“อัลฟ่าคือผู้นำ เบต้าคือผู้ตาม โอเมก้าคือทาส!”

ระบบหมู่ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

ชีวิตของโอเมก้า ไม่สามารถเรียกร้องอะไรได้เลย

แต่ผมยังเชื่อเสมอว่า...เมื่อใดที่ผมเจอคู่ของผม ผมก็คงจะได้อยู่

กับเขาตลอดไป

ไม่ต้องดิ้นรนวิ่งหนี...สัญญาตฤณานที่หนักแล้วแบบนี้

อยู่อย่างมีความสุขตลอดไป

[พาร์ตของลูดี]

เคี้ยง!...เสียงจานตกวางลงข้างตัวผมที่กำลังนั่งล้างจานอยู่
ผมเงยหน้ามองบ้าแท้ๆ แต่เธอกลับทำราวกับว่าผมไม่ใช่คนที่เธอ
รู้จัก

“เฮ้!! ล้างจานให้มันสะอาดๆ รีบล้างด้วยนะ อย่ามัวแต่นั่ง
เหม่อทำตัวไร้ประโยชน์อยู่” เธอกะแทกเสียงใส่และเดินจากไป
ผมมองตามด้วยความรู้สึกแอบน้อยใจเล็กน้อย ก็แค่เล็กน้อย
เท่านั้น...เพราะผมเริ่มชินแล้วละครับ

ชินกับคำกล่าวที่ว่าต่างๆ นานา เพียงเพราะเกิดมาเป็นโอเมก้า
ผม “ลูดี” เพิ่งอายุยี่สิบปีบริบูรณ์เมื่อไม่นานนี้เอง ผมไม่ได้เรียน
หนังสือเหมือนคนอื่นเขา อาศัยการอ่านหนังสือศึกษาเองตาม
ห้องสมุด ความพยายามบวกกับความชอบทำให้ผมพยายามจะ
เรียนรู้เรื่องต่างๆ ไป จนอ่านหนังสือได้ไม่ต่างไปจากคนที่มีโอกาส
เรียนหนังสือ อย่างที่รู้กันดีว่าโอเมก้าถูกมองว่าเป็นชนชั้นที่ต่ำ
ที่สุดของห่วงโซ่อาหาร พวกเขา รวมถึงผมเลยไม่มีบทบาทอะไรอยู่
ในสังคม แถมยังเป็นเหมือนเครื่องระบายอารมณ์ของอัลฟ่า
อาชีพที่พวกเราโอเมก้าทำได้จะมีอะไรไปมากกว่าการถูก
พวกอัลฟ่าตระกูลดังซื้อตัวไปเพื่อผลิตทายาท ค่านิยมของสังคม
ถูกปลุกฝังมาแบบนี้... ช่างน่าสมเพชใช่ไหมครับ

ผมไม่ได้ทำงานอะไรแบบนั้น แต่เลือกที่จะทำงานเป็นลูกจ้าง
อยู่ร้านของป้าแท้ๆ ที่เป็นเบต้า ถึงป้ารังเกียจกดขี่และใช้งานผม
สารพัด แต่ที่ผมทำได้คือก้มหน้าทำงานต่อไป จะทำยังไงได้ละ
ครับ ในเมื่อผมต้องเก็บเงินเพื่อซื้อยาป้องกันการเกิดอาการฮีท
มันเป็นยาที่ช่วยให้ฟีโรโมนเบาบางลง เพราะเงินที่ได้เพียงน้อยนิด
เลยทำให้ผมต้องยอมถูกกดขี่อยู่แบบนี้ ดีกว่าไปทำงานอะไร
อย่างอื่น บางทีก็แอบน้อยใจโชคชะตาเหมือนกันนะครับ ทำไม่ถึง
ให้ผมเกิดมาเป็นโอเมก้า ทั้งๆ ที่พ่อแม่ของผมเป็นเบต้าทั้งหมด...

ด้วยความเกิดมาแตกต่าง ผมจึงไม่มีแม่กระทั่งเพื่อน พ่อแม่ก็ไม่ได้รักผมมาก เพราะผมเป็นโอเมก้า ไม่ใช่เบต้าเหมือนพวกเขา เห็นไหมครับ ความยุติธรรมมันอยู่ตรงไหนกัน

ผมถอนหายใจก่อนสะดุ้งหลุดจากภวังค์ความคิด เมื่อถูกน้ำเย็นเฉียบสาดโครมมาใส่

ซ่า!! เสียงน้ำดังขึ้นตามมาด้วยเสียงหัวเราะของป้า ผมมองเธอที่ถือถังน้ำอยู่

“นี่! ถ้าเหม่ออย่างนี้ ฉันจะตัดเงินค่าจ้างนะยะ!!” เธอแก้มองพูดทั้งที่จิตใจแก้มองผมชัดๆ ผมเม้มปากด้วยความไม่อยากมีเรื่องวันนี้จำเป็นต้องใช้เงินเพื่อไปชื้อยาของตัวเองที่มันหมดแล้ว ถ้าไม่กินผักไว้มีหวังแยแน่

“ครับ ขอโทษนะครับที่เหม่อ ผมจะรีบทำเดี๋ยวนี้” ผมก้มหน้าล้างจานต่ออย่างชะมัดเขม่น ส่วนป้าหัวเราะพอใจแล้วเดินกลับออกไปหน้าร้านอาหารของเธอ

ผมล้างจานทุกใบจนเสร็จเรียบร้อยประมาณเวลาสองทุ่มครึ่ง ถึงได้รับค่าจ้างตอบแทนอันน้อยนิดพอจะชื้อยาได้หนึ่งชุด ผมเดินออกมาจากทางหลังร้าน เดินมาตามถนนเรื่อยๆ เสื้อผ้าที่สวมอยู่เปียกตรงชายเสื้อ แต่ความชื้นและอากาศเย็นช่วงเวลาค่ำก็ทำให้รู้สึกหนาวได้ ผมกำเงินในมือแน่นเมื่อเห็น

ร้านยาสำหรับไอเมก้าแบบผม เจ้าของร้านยิ้มทักทายอย่างเป็นกันเองเมื่อเห็นลูกค้า อย่างน้อยก็ไม่ได้มีแต่คนใจร้ายกับผมไปซะทุกคน ยังมีคนที่เขาใจดีกับผมอยู่บ้าง

“อ้าว ลูดีมาแล้วหรือจะ วันนี้เลิกงานไวหรือลูก ปกติเห็นมาสยามทุ่ม” ป้าหวาน เจ้าของร้านยาที่มาประจำจนท่านจำหน้าได้ ยิ้มให้ ท่านพูดจาดีกับผมมากๆ ผมยิ้มตอบ

“ครับป้า วันนี้ได้เลิกงานไว ผมเอายาคูมฮีทหนึ่งชุดครับ เอาราคาแบบถูกที่สุดเหมือนเดิมนะครับ”

“เอาชุดเดียวพอหรือลูก ป้าไม่อยากจะให้หนูกินยาถูกแบบนี้เลย อย่างน้อยน่าจะซื้อยี่ห้ออื่นนะ เดี่ยวป้าขายให้ราคาพิเศษ” ป้าถามด้วยความเป็นห่วง ผมส่ายหน้าปฏิเสธอย่างเกรงใจทุกครั้ง เพราะรู้ว่ายาฮีทแพงมากถ้าเป็นแบบอย่างดี ฮีทในแต่ละเดือนจะเกิดประมาณสองถึงสามครั้ง แล้วแต่ว่าจะมาตอนไหน อาจมาตรงกันหรือไม่ตรงกันก็ได้

ผมมองเงินในมือตัวเอง

“ขอบคุณป้ามากๆ นะครับ ผมมีเงินเท่านี้ก็ควรซื้อในสิ่งที่ซื้อได้ ชุดเดียวก็พอครับ ไว้มีเงินพอผมค่อยแวะมาซื้ออีกรอบ” ผมว่าพลาดเงินให้

“ถ้าฉัน อย่างน้อยหนูก็ควรรับยาอีกชุดไปไว้นะคะ บ้ารู้ว่าเราทำงานหนักมาทั้งวัน โอเมก้าแบบหนูทำงานหนักอะไรไม่ค้อยได้ แต่ยังมีแบบนี่ ร่างกายจะทรุดได้นะคะ หนูรู้ใช่ไหม”

“ขอบคุณที่เตือนผมนะครับ บ้าใจดีกับผมมากๆเลย” ผมรับถุงยามาก่อนจะเหลือบไปสนใจข่าวในจอโทรทัศน์ตรงหน้าที่กำลังออกข่าวของลูกชายคนเดียวของตระกูลเฮอริคิว “ทายาทผู้นำอัลฟาที่อยู่สูงที่สุด”

แววตาดุคม ผมดำขลับมีสีน้ำตาลแซมนิดๆ ยาวละต้นคอแม้อยู่ในโทรทัศน์ผมกลับรู้สึกเหมือนโดนอีกฝ่ายจ้องผ่านจอผู้ชายคนนี้ชื่อ “วูฟ” ผมเคยเห็นในข่าวบ่อย เขาถูกจับตามองและเป็นที่น่าสนใจของคนในสังคม แถมยังมีอีกข่าวที่ผมเคยอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่า เขาเป็นอัลฟาเพียงคนเดียวที่มีลักษณะพิเศษติดตัวมาด้วย คือสามารถคุมสัญชาตญาณของตัวเองได้

คุณสมบัติของเขาถือเป็นเรื่องน่าทึ่งอย่างมาก เพราะปกติแล้วไม่ค้อยมีอัลฟาคนไหนทนฟีโรโมนของโอเมก้าได้ หากเจอกันตรงๆ กับอีกฝ่าย

“นี่เงินทอนคะ หนูลูดี” เสียงบ้าทำให้ละสายตาจากข่าวการไปร่วมงานเลี้ยงตรงหน้า ผมรับเงินทอนมา

“ขอบคุณนะครับ จ้ะผมขอตัวกลับก่อนนะครับ” ผมโค้งเล็กน้อยก่อนเดินออกมาจากร้าน

บนถนนที่มีผู้คนเดินพลุกพล่าน เราแทบไม่รู้เลยว่าคนไหนคือ “อัลฟา” “เบต้า” หรือ “โอเมก้า” บางทีก็สงสัยนะครับว่าทำไมโลกใบนี้ถึงต้องแบ่งชนชั้นอะไรแบบนี้ด้วย จริงๆ ผมอยากหางานทำใหม่ แต่งานสำหรับคนอย่างผมที่ทำได้ มันมีไม่มากนัก แถมคนส่วนใหญ่ยังไม่เปิดโอกาสให้โอเมก้าด้วย อย่างที่รู้กันว่าโอเมก้าทำงานหนักมากไม่ได้ เพราะร่างกายพวกเราได้ไม่ได้แข็งแรงจนสามารถยกของหนักได้

ระหว่างที่ผมกำลังเดินเหม่ออยู่ เสียงฝีเท้าวิ่งมาจากทางด้านหลังชนกับผมเต็มๆ จนผมล้มลงไปกองกับพื้น

ตุบ!

“โอ๊ย...” ดีที่ไม่ได้ล้มแรงมาก แต่ก็เจ็บเหมือนกัน

“ขว้างทางจริง” เสียงเข้มดังขึ้น เอ๊ะ! เขามาชนผมเองนี่

ผมเงยหน้าขึ้นก็จะโวยวายถึงกับชะงัก ใบหน้าหล่อคมราวกับเทพบุตร เขาคือผู้ชายคนเดียวกันกับคนที่ผมเพิ่งเห็นในโทรทัศน์เมื่อกี้!! ถึงเขาจะใส่แว่นตาสีดำอยู่ แต่ผมจำใบหน้าเขาได้

วูฟ...

“คุณวูฟ” ผมเปลือยเรียกทำให้เขาเลิกคิ้วแปลกใจ เขาหันขวับไปมองลูกน้องที่กำลังวิ่งตามเขามาด้วย

“นายรู้ชื่อฉัน?...มานี่!” ผมสะดุ้งเมื่อถูกแรงดึง เรียกว่ากระชากเลยดีกว่า วูฟกระชากผมให้วิ่งไปหลบตรงซอกมุมตึกกับเขา ผมอยู่ในอาการง

“คุณ...” ผมจะเอ่ยถาม แต่เสียงกลับถูกหยุดเมื่อผมโดนดันเข้ากำแพงโดยมีเขายกมือกั้นไว้

เขามองลูกน้องวิ่งผ่านไปตรงที่เราซ่อนไป รอยยิ้มมุมปากปรากฏเล็กน้อย เขาปล่อยออกแล้วมองแบบพิจารณา สายตาเข้มไล่ตั้งแต่หน้าของผมจนสายตาเขามาหยุดอยู่ตรงถุงยาในมือราวกับว่าเขารู้ว่ามันคืออะไร ก็ชื่อร้านยาเล่นบอกไว้ตรงถุงขนาดนั้น ทำไมเขาจะไม่รู้

“นายเป็นโอเมก้าเหรอ” เขาถาม ภายใต้อันดำนดำ ผมรู้ว่าแววตาเขากำลังจ้องผม

นี่ผมกำลังยืนคุยกับทายาทตระกูลเฮอร์คิวที่อยู่บนห้วงโซ่อาหารใหญ่ที่สุดเหรอเนี่ย...

“ฉันถาม...” เสียงเข้มแน่นย้ำ ผมมองเขาอยู่เลยรีบตอบ

“ครับ ผมเป็นโอเมก้า” ก่อนสะดุ้ง เขาเอามือมากั้นตรงกำแพงอีกรอบ

“แล้วทำไมถึงมาเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวนี้ กลางค้ำกลางคืนมันอันตรายสำหรับพวกไอเมก้าอย่างนายไม่ใช่รีง”

“ผมเพิ่งกลับมาจากทำงานล้างจานที่ร้านอาหารครับ”
ผมตอบ ทั้งที่ไม่รู้ว่าจะไปบอกเขาทำไมกัน

เขามองหน้าแวบหนึ่งแล้วถอยห่างจากผม เขาหันไปมองทางถนนเหมือนระแวงว่าลูกน้องจะมาเจอ เด่าว่าเขาคงแอบหนีมา
แหง

“นายคงไม่ได้ทำงานกลางคืนหรือใช้ไหม”

“.....”

“ฉันไม่มีเจตนาจะดูถูก ฉันแค่ถาม ฉันเห็นข่าวพวกนี้บ่อยนะ”
เขาว่าแบบไม่มีเจตนาจริงๆ แต่มันจริงอย่างที่เขาพูด
พวกไอเมก้าถูกกำหนดให้เป็นเพียงทาส งานที่พวกเราทำได้
ก็เช่นการขายตัวให้พวกเศรษฐีที่มาขอซื้อไปเลี้ยงดูและมีลูกให้

ผมถึงบอกไปครับว่า ยอมโดนป้าดำอยู่ที่ร้านอาหารดีกว่าจะ
ไปใช้ชีวิตอยู่ในวงจรแบบนั้น จะว่าไป ทำไมผมพดูเป็นกันเองจัง
เพิ่งได้เจอตัวจริงเขาใกล้ๆ ผมแอบคิดว่าเขาเป็นคนเย็นชา
เข้าถึงยากซะอีก แต่นั่นคงเป็นความรู้สึกที่ดูมาจากโทรศัพท์

“ผมไม่ได้ทำครับ”

“นายกกลับบ้านไปได้แล้วไป ทีหลังอย่ามาเดินอยู่คนเดียว กลางค้ำกลางคืนแบบนี้อีก” เขาไล่ เขากับผมเดินออกมาจากซอก มุมตึก ลูกน้องของเขาประมาณห้าหกคนโผล่มาล้อมพวกเราสอง คนไว้

เฮือก!...ตกใจหมด

“นายน้อยวูฟครับ อย่าทำให้พวกเราเสี่ยงต่อการโดนทำโทษ นักสิครับ” ลูกน้องว่าพลางหน้าซีดไปตามๆกัน

“ทำไมฉันต้องมาโดนตามติดชีวิตขนาดนี้ด้วย....นายกก็กลับบ้านไปได้แล้ว ยืนอยู่ทำไม” เขาหันมาไล่ผมอีกรอบเมื่อเห็น ลูกน้องของเขาเริ่มมองด้วยความสงสัย ประมาณว่านี่ใคร?

ผมเลยรู้ตัวว่าไม่ควรมายืนเสนอหน้าอยู่ตรงนี้ ผมโค้งให้เขา แล้วเดินออกไปจากตรงนี้ โดยไม่ได้หันกลับไปมอง

บ้าน

ผมเปิดประตูเข้ามาในบ้านก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศอึมครึม พอกับแม่นั่งรออยู่ในห้องรับแขกเหมือนกับว่าพวกท่านรอผม กลับมา และมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ

“ลูดี ทำไมไม่กลับมาช้านัก เลิกงานนานแล้วไม่ใช่เหรอ...มานี
หน่อยสิ” แม่เรียกด้วยน้ำเสียงดูพร้อมก๊วกมือเรียก ผมเดินไปนั่ง
เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามพ่อแม่

“มีอะไรเหรอครับ”

ไม่มีคำตอบ แต่กลับเป็นเอกสารที่ถูกยื่นมาแทน ผมหยิบ
ขึ้นมาดู ตัวอักษรเรียงสวยได้ใจความทำให้ผมตัวชาวาบ

“เอกสารการเรียกตัวโอเมก้าเข้าไปคัดเลือกเพื่อผลิตทายาท”

โอเมก้าถูกสังคมมองว่าเป็นเพียงสิ่งของที่สามารถซื้อตัวไป
เพื่อผลิตทายาทได้ ใครๆ ก็รู้ว่าการถูกซื้อตัวไปแบบนี้มันเหมือน
การบังคับกันชัดๆ นี่พ่อแม่กำลังล้อผมเล่นอยู่ใช่ไหม

“แม่ไม่อยากอ้อมค้อม เพราะฉะนั้นจะขอพูดตรงๆ ว่าช่วงนี้
บ้านเราไม่ค่อยมีเงินติดบ้านแล้ว ลูกเองก็โตเข้าวัยนี้แล้ว ควรไป
ทำประโยชน์ซะบ้างนะ” ท่านพูดน้ำเสียงเย็นชา

“แม่หมายความว่าจะให้ผมเข้าไปรับการคัดเลือกกัน
หรือครับ”

“ใช่ มันเป็นโอกาสดี เผอิญๆ อาจได้เป็นเมียทายาทของอัลฟ่า
ด้วยซ้ำ นี่ค่าน้ำค่าไฟเราก็แทบไม่มีจ่ายอยู่แล้ว ลูกควรไปเข้าร่วม
การคัดเลือกครั้งนี้ด้วย” เป็นเมียของอัลฟ่ามันดีตรงไหนกัน
หากต้องโดนดูถูก...

“ผมไม่อยากไป ผมไม่ไปไม่ได้ไหมครับ” ผมขอร้อง เพราะไม่อยากเอาตัวเองไปขายแบบนี้ แต่น้ำเสียงตวาดจากแม่ทำเอาผมสะดุ้งเฮือก

“ต้องไป! เพราะพวกฉันรับเงินค่าหัวมาแล้ว นี่จะเอาไปหมุนจ่ายค่าไฟก่อน ลูกต้องไป พรุ่งนี้ลูกต้องเข้าไปตระกูลเฮอริคิวเพื่อไปดูตัว หาชุดที่ดีที่สุดไปแข่งกับพวกไอเมก้าคนอื่นด้วยละ ลูกจะได้ถูกเลือก เข้าใจไหม! หน้าตาสวยแบบลูก ท้าทางคงเป็นที่ถูกอกถูกใจอัลฟาอยู่ไม่น้อย ขึ้นไปนอนได้แล้วไป”

แม่สั่งความแบบร้ายยาวไม่เปิดโอกาสให้ผมพูดโต้แย้งสักนิด “เดี๋ยวสิครับแม่...พ่อ ผมไม่อยากไป” เสียงผมขอไม่มี ความหมาย พวกเขาลุกขึ้นเดินหนีไปอย่างไม่สนใจใยดี ปล่อยให้ผมจมอยู่กับความคิดคนเดียว ไม่รู้ว่่าน้ำตามันไหลออกมาเพราะสาเหตุอะไรกัน อาจเป็นเพราะผมเหนื่อยมาก หรือท้อแท้กับโชคชะตาของตัวเองกันแน่ แต่ผมต้องฮึดสู้สิ จะมายอมพ่ายแพ้ให้กับความอ่อนแอได้อย่างไร

ในเมื่อเลี่ยงไม่ได้ ก็คงไม่มีทางเลือก ถ้าผมทำประโยชน์ให้พ่อแม่สบายใจ ถ้าการไปคัดเลือกครั้งนี้ทำให้ชีวิตพวกท่านดีขึ้น ผมก็ยอม แต่แอบมีเรื่องหวั่นใจอยู่หนึ่งเรื่อง เมื่อได้ยินชื่อของตระกูลที่ผมกำลังจะไปพรุ่งนี้

ตระกูลเฮอริคิว...

รุ่งเช้าวันต่อมา

ผมมาขึ้นต่อแถวอยู่หน้าประตูเพื่อรอเข้าไปภายในห้องโถงใหญ่ พวกเราโอเมก้าทุกคนที่สนใจคัดเลือกมารวมตัวกันอยู่ที่นี่ บางคนฝันใจมาเหมือนกับผม แต่บางคนมาด้วยความสมัครใจ เป็นที่รู้กันดีครับว่า หากถูกเลือกก็จะมีคนเลี้ยงดูอย่างสุขสบาย แต่ผมกลับคิดว่ามันไม่ได้สบายเลยสักนิด การขายตัวเองเพื่อผลิตทายาทมันคือเรื่องที่น่าทรมานมากต่างหาก

ผมได้รับปลอกคอสีดำสำหรับใส่ไว้ตรงคอเพื่อป้องกันการโดนกัด แถมทุกคนยังได้เข็มฉีดยาเพื่อป้องกันการเกิดฮีทกะทันหันด้วย ดูเหมือนทุกอย่างถูกจัดการไว้อย่างรัดกุม ยิ่งทำให้ผมรู้สึกกลัวเข้าไปใหญ่กับการต้องเดินเข้าไปในตระกูลนี้

“ถอยไปหน่อย ยืนเกาะกะอยู่ได้” ผมโดนผู้ชายท่าทางแรงๆ ชนเข้าจังๆ

ถ้าจำไม่ผิดเหมือนผมเคยเห็นเขาทำงานอยู่ที่บาร์ ผมไม่ได้โต้ตอบอะไร ผมละไม่เข้าใจว่าเป็นโอเมก้าเหมือนกัน ทำไมต้องมาทำท่าทางพิศพิศใส่กันด้วย น่าจะดีต่อกันไว้ หรือบางทีผมอาจมองโลกในแง่ดีเกินไปก็ได้

ภายในห้องโถงขนาดใหญ่ นี่เธอที่เขาเรียกว่าคฤหาสน์ของตระกูลดัง เสียงซุบซิบดังเป็นระยะก่อนทุกอย่างจะเงียบลงเมื่อประตูบานใหญ่ถูกเปิดเข้ามาพร้อมกับผู้ชายตัวสูงไบหน้าคมคาย ทายาทคนเดียวของตระกูลเฮอริคิว

“วูฟ” คราวนี้เขาไม่ได้สวมแว่นตาดำ นัยน์ตาดูปะทะสายตาผู้พบเห็น ทุกคนมองเขาด้วยความอึ้งบวกับหลงเสน่ห์ เขาตั้งดูคได้ทั้งสายตาผู้หญิงและผู้ชายที่เข้ามารับการคัดเลือก

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นสำคัญเท่ากับตอนนี้ เพราะวูฟหยุดเดินและจ้องหน้าผมนิ่ง เขาทำหน้าแปลกใจก่อนจะเปลี่ยนเป็นเฉยชา ผมว่าเขาอาจจะกำลังเข้าใจผมผิด เพราะเมื่อวานผมเพิ่งบอกไปหยกๆ ว่าผมไม่ได้ขายตัว แต่ตอนนี้เขากลับเห็นผมมานั่งเล่นหน้าอยู่กับพวกที่ถูกซื้อตัวเข้ามาในตระกูล

“หึ...” เสียงหัวเราะในลำคอของเขาทำให้เหล่าท่านทูตผู้ติดตามที่เดินตามหลังมองมาที่ผมด้วย

“สนใจคนนี่หรือครับนายน้อยวูฟ” เมื่อได้ยินคำถามนี้สายตาก็จากคนรอบข้างก็จิกแรงมาทางผม เออ...เขาแค่มองไม่ได้แปลว่าเขาสนใจผมซะหน่อย จะมาจิกกันทำไมละเนี่ย

“เปล่า” เสียงเข้มเย็นชาและเดินตรงไปนั่งที่ที่ถูกจัดเตรียมไว้พอได้ยินเสียงเขาทำให้ผมนึกย้อนไปเมื่อวาน

น้ำเสียงช่างต่างกันลิบลิบ

“เลือกเอาสักคนที่ถูกใจ” เสียงเข้มโชนต่ำของผู้นำตระกูลคนปัจจุบันตอนนี้ดังขึ้น

พ่อของวูฟนั่นเองครับ เขาดูเป็นคนที่มืออิทธิพลสมกับเป็นผู้นำมาก พ่อของเขาเดินออกมาจากห้องอีกทางเหมือนมาพูดเพื่อเป็นประธานในพิธีเปิดเท่านั้น เห็นได้ชัดว่าวูฟไม่ได้มีกะจิตกะใจจะมาเลือกโอเมก้าเลยสักนิด ดูหน้าเขาก็รู้แล้วว่าคงไม่ชอบเรื่องอะไรแบบนี้สัก

“ทำหน้าที่ของตัวเองให้เรียบร้อย ลูกรู้ดีว่าการคัดเลือกโอเมก้าเป็นสิ่งที่ลูกหลีกเลี่ยงไม่ได้” พ่อเขาพูดทิ้งไว้เพียงเท่านั้น ก่อนเดินออกไปจากห้องนี้

ภายในห้องโถงกว้างแห่งนี้จึงเหลือเพียงแค่เขาที่เป็นผู้นำสูงสุดในการตัดสินใจ

“ฉันไม่เลือกสักคน”

หลังจากทำหน้าที่เป็โลกสักพักเขาก็เอ่ยออกมา คนที่นั่งเรียงรายกันอยู่ต่างทำหน้าที่เสียตาย ผิดหวัง อย่างที่รู้กันแหละครับ ว่าวูฟเป็นถึงทายาทอัลฟ่า แถมเขายังมีความเพอร์เฟ็คทีในตัวเอง ใครล่ะจะไม่อยากได้เขาเป็นคู่

“ถ้าพวกเราพลาดนายน้อยของตระกูลไป เราจะไปอยู่ไหนล่ะ” เสียงจ้อกแจ้กดังขึ้นข้างๆ

“แหม พวกเราก็คงถูกส่งตัวกระจายกันไปให้พวกท่านทูตที่ชอบใช้ความรุนแรงยังไงล่ะ”

หา...ไม่เอานะครับ ผมอยากกลับบ้านต่างหาก ไม่ได้อยากถูกซื้อตัว

คำพูดเสียงซุบซิบแต่มันดังพอที่จะได้ยินไปถึงผู้ชายที่นั่งอยู่จุดศูนย์กลาง ลูกน้องทุกคนของวูฟทำหน้าที่ตามหน้าที่ไปตามๆ กัน เมื่อเห็นว่าเขาไม่ยอมเลือกใคร เอาแต่ทำหน้าที่เฉยชา ผมว่าเมื่อวานเขาดูยิ้มอ่อนคลายมากกว่านี้อีกแฮะ

“นายน้อยเลือกสักคนเถอะครับ ถ้านายท่านรู้ว่านายน้อยไม่เลือก ท่านคงจะไม่พอใจแน่”

“หึ จะให้ฉันเลือก? เลือกคนที่ฉันไม่เคยรู้จักมาเป็นคู่... อ้อ ลืมไป ฉันมันไม่มีสิทธิ์เลือกอะไร” วูฟประชด

“ได้โปรดอย่าพูดอย่างนั้นสิครับ นายท่านหวังดีกับนายน้อยเสมอครับ” วูฟถอนหายใจเล็กน้อย เขาลุกขึ้นพริบ ใช้สายตามองดูทุกคนในห้องโถง สายตาคมกริบประดุจตั้งเหยี่ยวกำลังไล่สายตาไปที่ละคน ผมก้มหน้าลงเมื่อรับรู้ถึงสายตาเขาหยุดที่ผม วูฟจ้องก่อนเอ่ยคำที่ทำให้ผมเงยหน้าสบตาเขา

“โกหก” คำสั้นๆ จากปากเขาทำเอาคนอื่นในห้องโถงงก้นไปหมด แต่ผมรู้ดีว่าเขาหมายถึงเรื่องอะไร เมื่อวานผมบอกเขาว่าไม่เคยเอาตัวเองมาขายแบบนี้ หากจะแก้ตัวไปเขาคงไม่เชื่ออยู่ดีใช่ไหม

“ผม...”

“มีอะไรหรือเปล่าครับนายน้อย เขาคนนี้ทำอะไรให้ไม่พอใจหรือเปล่า” ลูกน้องคุณแวฟเข้ามาช่วยดู

“เปล่า ฉันแค่พูดลอยๆ ขึ้นมาก็เท่านั้น” เขาหันไปถามคุณแวฟจัดการเรื่องไอเมก้า

“คนที่ไม่ถูกฉันเลือกจะไปไหน”

“จะถูกโอนไปให้ท่านทูตที่สนใจซื้อครับ” ถ้าหากผมกลับบ้านไม่อยากถูกซื้อ จะพอมีโอกาสหนีไปได้ไหมนะ ระหว่างที่ผมคิดอยู่ทุกคนเริ่มซุบซิบกันอีกครั้งว่าผม ‘รู้จักกับวูฟด้วยเหรอ’

วูฟเหลือบมองมาทางผมอีกครั้ง ก่อนทุกคนจะส่งเสียงฮือฮาตาโตกันเป็นแถบ เมื่อจู่ๆ วูฟดึงคอเสื้อผมขึ้นด้วยมือเดียว แค่นั้นก็ทำให้ผมตัวแทบปลิว เขาแรงเยอะมาก

พริบ!! แววดาคมจ้องประสานกับแววดาตกใจของผม จู่ๆ ภาวระชากกันแบบนี้ใครไม่ตกใจบ้างละ ผมถูกวางหรือจริงๆ ควรเรียกว่าโยนลงตรงทางเดินตรงกลางบนพรม ไอเมก้าที่นั่งอยู่

กันเต็มต่างซุบซิบกันไม่หยุดปาก เสียงประกาศทำเอาทุกคนฮือฮา
กันอีกรอบ

“ฉันเลือกคนนี้ก็แล้วกัน ช่วยจัดการพาไปล้างตัว อาบน้ำใส่
เสื้อผ้าให้มันเรียบร้อยกว่านี้ แล้วพาตัวไปเจอฉันที่บ้านของฉัน”
เขาสั่งด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบทิ้งไว้แค่นั้น ทำราวกับว่าผมเป็น
สิ่งของ

เขาดูแตกต่างจากเมื่อก่อนมาก ด้านไหนคือด้านที่แท้จริงของ
เขากัน

ท่ามกลางความมึนงงของทุกคน ทำหน้าเสียดายบ้าง
ทำหน้าหมั่นไส้ผมบ้าง ที่ลู่ๆ ผมได้รับคัดเลือก ผมไม่เห็นว่
มันน่าดีใจตรงไหน ถึงจะบอกว่าเป็นคนที่ถูกเลือก แต่ก็ถูกเขาซื้อ
แบบนี้มันดีจึ้นหรือ

หลังจากถูกเลือกผมก็ถูกพาตัวออกมาจากห้องโถง ผมเดิน
ตามลูกน้องวูฟมาตามทางเดินในบ้านใหญ่ ปูพรมกำมะหยี่นุ่ม
สีน้ำเงิน ตามกำแพงถูกประดับประดาด้วยโคมไฟสีทอง

“ตามประวัติของคุณที่ส่งเข้ามา คุณชื่อลูดีไซ์ไหมครับ...”
เขาพูดอย่างสุภาพ ผมพยักหน้า

“ครับ”

“คุณลู่ดี อายุยี่สิบปีบริบูรณ์” เขาอ่านประวัติผมไปด้วย เหมือนตรวจสอบความถูกต้อง

“ครับ ผมอายุยี่สิบปีแล้ว จริงๆ ไม่ต้องเรียกผมว่าคุณนำหน้าก็ได้ นะครับ เรียกลู่ดีเฉยๆ ก็ได้”

“ไม่ได้หรอกครับ ตอนนี้คุณเป็นคนที่ถูกเลือกโดยนายน้อยแล้ว เรียกแบบนี้ถือเป็นการให้เกียรติคุณและนายน้อยด้วยครับ” เขาว่าด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

“คือว่า ผมต้องทำอะไรบ้างเหรอครับ ในหน้าที่นี้” ผมถามออกไป ลู่ดีมองวูฟหยุดเดินเมื่อเรามาหยุดอยู่หน้าห้องที่มีสาวใช้วัยกลางคนยืนอยู่ เธอดูใจดีและเป็นกันเอง ลู่ดีมองวูฟหันมาหาผม

“ตอนนี้สถานะของคุณยังไม่แน่นอนครับ เพราะคุณต้องได้รับการสอบสวนความเหมาะสมจากผู้นำของตระกูลก่อน แต่นายน้อยเป็นคนเลือกคุณมาแล้ว ถือว่ามีโอกาสสูงที่คุณจะได้เป็นคู่ของทายาทอัลฟาและมีชีวิตอย่างสุขสบาย”

สุขสบายอย่างที่เขายกมันมีจริงใช่ไหมครับ...

“เดี๋ยวผมให้บ้านมาช่วยจัดการเปลี่ยนชุดให้คุณใหม่ เราจะได้พาคุณไปพบนายน้อยกัน ฝากบ้านมาด้วยนะครับ” ลู่ดีมองวูฟพูด

แค่นั้นและเดินไปจากตรงนี้ ทิ้งให้ผมอยู่กับบ้านมที่เพิ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรกตามลำพัง

“สวัสดิ์ค่ะคุณลูดี มาค่ะ ไปอาบน้ำล้างหน้ากัน ปล่อยให้ให้นายน้อยรอนานมันจะไม่ดีนะคะ” บ้านมยิ้มใจดีพร้อมกับจูงมือผมเข้าไปในห้องอาบน้ำขนาดใหญ่

บอกเลยครับว่าผมเองไม่รู้เหตุผลว่าทำไมเขาถึงได้เลือกผม ผมว่าคงไม่ใช่เพราะเขาพิศواسอะไรผมแน่ ดูจากสายตาเย็นชาเขาแล้ว ทำให้ผมอดทักไม่ได้

เรื่องชั้นที่ผมเป็นอยู่ทำให้ผมท้อ ผมไม่มีทางไปต่ออรองอะไรกับผู้นำที่อยู่ข้างบนห้องใช้อาหารอย่างอัลฟาได้เลย แต่ถ้าการที่ถูกเลือกทำให้ตัวผมมีประโยชน์ขึ้นมาได้ ความจริงผมก็ควรดีใจใช่ไหม แต่ทำไมความรู้สึกตอนนี้กลับอยากร้องไห้มากกว่าล่ะ ผมไม่ได้เต็มใจมาที่นี่ตั้งแต่แรกสักหน่อย

บ้านมอาบน้ำและหาชุดมาเปลี่ยนให้ผมใหม่ มันเป็นเสื้อตัวยาวแบบที่เขาใส่กันทั่วไปในคฤหาสน์ ที่มีพิเศษมาหน่อยก็คือ “ปลอกคอกำมะหยี่สีแดง” ถูกสวมไว้ตรงคอของผม บ้าบอกว่า “มันเป็นสีประจำตัวของวูฟ” บ่งบอกชัดเจนและย้ำว่าเลือกผมมาแล้ว ผมยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมเขาถึงเลือกผม หรือเขาอาจจะเห็นใจผม ผมว่าไม่น่าจะใช้หรือก เราไม่รู้จักกันด้วยซ้ำนี่นา

ผมเดินมาตามทางเดินเชื่อมไปยังโซนบ้านหลังใหญ่อีกหลัง ภายในตัวบ้านใช้ผ้าม่านกำมะหยี่สีโทนกุหลาบทั้งหมด ที่นี่คือบ้านส่วนตัวของวูฟ เชื่อแล้วว่าเขาคือทายาทผู้นำคนต่อไปจริงๆ ขนาดบ้านยังต้องแยกออกมาอยู่คนเดียว ผมเดินไปเรื่อยๆ โดยมีลูกน้องเขาเดินนำเพื่อไปหาวูฟที่อยู่ตรงระเบียง

“นายน้อยรอคุณอยู่ครับ” เขาผายมือเชิญและทิ้งผมให้ยืนเผชิญหน้ากับวูฟ เขานั่งอยู่ตรงริมระเบียง

ใบหน้าผมจ้องมองอย่างไร้จุดหมาย กางเกงสีดำกับเสื้อที่เขาใส่อยู่ไม่ติดกระดุมสักเม็ด เผยให้เห็นซิกซ์แพ็คเป็นลอน วูฟหันมามองพร้อมประโยคทักประชดประชัน

“นี่เหรอก คนที่บอกอย่างหนักแน่นว่าไม่ได้ทำงานกลางคืน” เขายังติดใจเรื่องนี้อยู่เหรอก ผมไม่ได้โกหกเขาซะหน่อย

“ผมไม่ได้ทำจริงๆ ครับ ผมไม่ได้โกหก...”

“แล้วนายมาที่นี่ทำไม!! มาคัดเลือกโอเมก้าทำไม” ผมสะดุ้งกับเสียงตวาดของเขา

“ที่ผมต้องมาคัดเลือก เพราะผมจำเป็นต้องใช้เงินครับ บ้านของผมไม่มีเงินเหลือแล้ว ผมไม่มีทางเลือก”

ผมยอมรับแม้จะถูกอยู่ครึ่งเดียวก็ตาม

ผมไม่มีเงิน แต่ที่ผิดคือผมไม่ได้เต็มใจที่จะมา ทั้งหมดเพราะ
ถูกบังคับมาต่างหาก

วูฟยืนขึ้นจนผมต้องถอยห่างจากเขาด้วยความรู้สึกกลัว
รังสีความเย็นเฉียบแผ่ออกมาจากเขา ยิ้มมุมปากของเขาไม่ได้
ทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายสักนิด

“สุดท้ายทุกคนก็เห็นเงินสำคัญกันทั้งนั้นสินะ!”

มันก็สำคัญครับ มันซื้อของเพื่อความอยู่รอดได้

“ครับ มันสำคัญมาก” ผมตอบตามความจริง ก่อนหันหน้า
หนีก้อนเงินปึกใหญ่ที่วางอยู่ข้างตัวเขา วูฟหยิบขึ้นมาโยนลงพื้น
ตรงหน้าอย่างจงใจ แเบงก็พันเป็นปึกลอยกระจายเต็มระเบียงไป
หมด

“เห็นนายลงในประวัติส่วนตัวที่ส่งมาว่าขาดแคลนเงินมาก
นัก ก็เอาไปซะสิ!!”

ในประวัติผมไม่ได้เป็นคนสมัครเอง เลยไม่รู้ว่าพวกเขาเขียน
อะไรลงไปบ้าง

“ยินดีต้อนรับสู่ตระกูลเฮอริคิว...ชีวิตที่ไร้อิสระของนายกำลัง
จะเริ่มต้นขึ้น” เขาชี้ตรงปlovakคอมผมเพื่อย้ำเตือน

วูฟพูดแค่นั้นแล้วเดินหายเข้าไปในตัวบ้าน ทิ้งให้ผมมองตามแบบงงๆ ดูเหมือนเขาเข้าใจผมผิดไปซะแล้ว คงคิดว่าผมเห็นแก่เงินมาก แต่ผมก็ทำอย่างที่เขาวางจริง ผมมาที่นี่เพราะเงิน...

เฮ้อ ชีวิตที่ไร้อิสระนั้นเหรอก ที่ผ่านมามีไม่ได้อยู่อย่างอิสระอยู่แล้ว มันจะแตกต่างกันสักเท่าไรหรือเกี่ยวกับการมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี่

ผมนั่งยองๆลงเพื่อเก็บเงินที่ปลิวกระจัดกระจายอยู่ตามระเบียบมาเรียงทีละใบ ผมเก็บแต่ละใบพลงคิดไปด้วยว่าต่อจากนี้ชีวิตผมจะเป็นยังไงต่อ นั่งเก็บอยู่สักพักจนหมด ถึงกับสะดุ้งเฮือกเสียงเข้มด้านหลัง

“เก็บเสร็จแล้วก็รีบเข้ามาสักที! พ่อของฉันเรียกฉันกับนายให้ไปพบ” ผมรีบลุกขึ้นหันไปมองวูฟที่ติดกระดุมเสื้อของเขาเรียบร้อย ไม่รู้ตัวเลยว่าเขายืนจ้องผมอยู่ตั้งแต่ตอนแรก เขาทำหน้าตาไม่สบอารมณ์ กอดอกยืนอยู่ตรงประตู สายตากดดันทำให้ผมรีบกำเงินก้อนที่เขาไปรยมา วิ่งตามหลังวูฟที่เดินลึ่วๆ ไปทางบ้านหลังใหญ่

พอจะรู้อยู่คร้บว่าเขาไม่ชอบหน้าผมซะแล้ว

บทที่ 2

[พาร์ทของลูดี]

ผมเดินตามวูฟที่เดินจ้ำอ้าวแบบไม่รอผมสักนิด ผมขาสั่น!
ก้าวตามเขาแทบจะไม่ทันอยู่แล้ว ความสูงของผมอยู่ที่ประมาณ
ร้อยหกสิบเก้าเซนติเมตร ซึ่งเมื่อยืนเทียบกับผู้ชายตรงหน้าที่สูง
ราวเกือบร้อยเก้าสิบก็ทำให้ตัวเขาทั้งเล็กทั้งเตี้ยอย่างเห็นได้ชัด
แต่นี้ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องส่วนสูงสักหน่อย สิ่งที่ต้องคิดตอนนี้คือ
การเผชิญหน้ากับคนที่ใหญ่ที่สุดในตระกูลเฮอริควต่างหาก

เดินมาตามทางสักพักเราก็มาถึงห้องประชุมใหญ่ วูฟที่เดิน
ถึงก่อนหันมามองผมแบบหงุดหงิด

“ซักช้าจริง เดินให้มันเร็วกว่านี้ไม่เป็นไร” น้ำเสียงเข้มแรง

ประตูถูกเปิดทำให้ผมรู้สึกเกร็งมากกว่าเดิม เมื่อคนที่นั่งอยู่
หัวโต๊ะคือพ่อของวูฟที่ทำหน้าที่เป็นผู้นำในการดูแลตระกูลเฮอริคว
เขายังเป็นผู้นำสูงสุดในการคุมระบบชน แววดาของท่าน
เหมือนกับวูฟไม่มีผิด แถมยังมีทูตอีกสองสามคนนั่งเก้าอี้ถัดมา
นอกจากนี้ภายในห้องยังมีผู้หญิงสวยราวกับนางฟ้าอยู่ด้วย
เธอมีใบหน้าเค้าโครงเดียวกับวูฟไม่มีผิดเพี้ยน

ถ้าให้ผมเดา ต้องเป็นแม่ของวูฟแน่เลยครับ “แม่ กลับมาจาก
เที่ยวต่างประเทศตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย” วูฟถามแปลกใจ แต่พวกผม
ต้องชะงักก็กเมื่อเสียงผู้นำมีอิทธิพลพูดขึ้น

“ไว้ค่อยคุยกับแม่แกทีหลัง นั่งลงสิ ทั้งแกและ...ลูดี” ลูกน้องที่
ยืนทำหน้าที่เคร่งครึมอยู่เลื้อนเก้าอี้ให้ผมและวูฟนั่งลงฝั่งตรงข้าม
กับพ่อเขา ทำยังกับสอบปากคำแหละ แอบหวั่นใจว่าพวกเขา
จะถามอะไรบ้างนะ

“จากบรรดาไอเมก้าทั้งหมดในวันนี้ ลูกเลือกคนนี้ใช่ไหม”
พ่อวูฟเริ่มเปิดประเด็น วูฟนั่งฟังเก้าอี้แบบซิวๆ ไม่ได้มีอาการกลัว
แววตาของพ่อสักนิด ก็แหงละครับ นั่นพ่อลูกนี่ ต่างจากผมที่นั่ง
เกร็งจนทำอะไรไม่ถูก

“ใช่ครับ” เขาตอบเรียบๆ

“เหรอก งั้นแกออกไปได้แล้ว” พ่อวูฟไล่ทำให้ผมเงยหน้า
มองวูฟที่หันมามองผมเหมือนกัน

“พ่อบอกว่าให้ผมออกไปจากห้องเหรอครับ” เขาถามเพื่อ
ความแน่ใจ

“ใช่ ฉันมีเรื่องถามแกแค่นี้ แกออกไปได้ ส่วนลูดี พ่อกับแม่
และท่านทูตมีเรื่องจะคุยกับเขาหน่อย” พ่อได้คำตอบยืนยัน

ผมเริ่มคิดมากขึ้นมาทันทีว่าจะโดนถามอะไรบ้าง ฮือ ผมมองวูฟที่ยังไม่ได้ลุกไปไหนจนพ่อเขาพูดอีกรอบ

“อะไร ลูกเป็นห่วงลูดีเขารึไง” พูดเท่านั้นแหละครับ วูฟเลยลุกขึ้นทันที

“เปล่าครับ งั้นผมกลับไปรอที่ห้องก็แล้วกัน” ผมมองเขาเดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้ผมนั่งอยู่คนเดียว ทำไมเขาไม่คิดจะอยู่เป็นเพื่อนผมบ้าง

“ไม่ต้องเกร็งไปหรอกนะ พวกเราไม่ได้ใจร้ายขนาดนั้น” เสียงแม่วูฟทำให้ผมหันกลับไปมองท่านที่ยิ้มหวาน

“อย่างที่แม่เขาบอกนั่นแหละ ไม่ต้องไปเกร็งขนาดนั้นก็ได้ หน้าตาฉันดูใจร้ายนักรึไง” พ่อวูฟถาม ผมส่ายหน้า แม้ในความเป็นจริงจะแอบกลัว

“เอาเถอะ เรื่องที่จะพูดคือ ตอนนี้นายรู้ตัวใช่ไหมว่าถูกวูฟเลือกมาแล้ว แม่นายจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม นายก็ไม่มีสิทธิ์คัดค้านอะไรมากนัก ปลกอกคอกที่ถูกสวมอยู่ตรงคอของนายเป็นสีประจำตัวของวูฟ มันเป็นสิ่งที่มัดตัวนายไว้ในระดับหนึ่งแล้ว... ว่าแต่นายเป็นคนกรอกไบสมัครเข้ารับการคัดเลือกมาดูตัวในตระกูลเฮอริควเองหรือเปล่า” คำถามถูกถามขึ้น

ผมชะงัก ผมไม่ได้กรอกเอกสารเองเลยสักแผ่น ทาง
ครอบครัวเป็นคนจัดการทั้งหมด

“คือ...”

“ตอบความจริงมาเถอะค่ะ ทางเราแค่อยากรู้” แม่พูดขึ้น
บ้าง

“ผมไม่ได้เป็นคนกรอกเอกสารเองครับ ทางครอบครัวเป็นคน
สมัครให้” พอได้ยินแบบนี้ พ่อพูดพยักหน้ารับรู้และยื่นเอกสารให้
คนดูแลเรื่องไอเมก้าที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

“นายน่าจะรู้มาคร่าวๆ แล้วว่านายต้องถูกสอบสวนจากผู้นำ
ของตระกูล มันเป็นเรื่องเนี้ยมเล็กๆ น้อยๆ พิสูจน์ขั้นต้นว่านาย
คู่ควรที่จะเป็นคนที่ถูกเลือกใหม่ ฉันมีหนึ่งคำถามมาให้นายตอบ
พร้อมจะตอบหรือยัง” ผมพยักหน้าพร้อม

ท่านเงยไปสักพักเหมือนให้เตรียมตัว ก่อนจะเอ่ยออกมา

“คำถามคือ สิ่งที่นายต้องการที่สุดในชีวิตคืออะไร...” ผมฟัง
คำถามอื่นๆ ไม่คิดว่าจะโดนถามอะไรแบบนี้ ถือว่าเป็นคำถามที่
ยากจะตอบ แต่สำหรับผม ผมกลับมีคำตอบไว้ในใจแล้วละ

เหมือนทุกคนในห้องลุ่นไปกับผมมาก เมื่อผมพูดออกไป

“ความรักครับ...ผมต้องการความรักจากคนที่เป็นคู่ของผม
และได้อยู่กับเขาตลอดไป” ผมตอบจากใจจริง เพราะสิ่งที่ผม

ไฝผื่นและอยากพบเจอมาตลอดคือ ‘รักแท้’ คู่แห่งโชคชะตา
ของผม

มีหนังสือหลายเล่มหลายเรื่องราวบรรยายถึงความรักที่
สวยงาม ผมมักชอบอ่านเป็นประจำเพื่อบรรเทาความเจ็บปวด
และความเหงาที่ต้องเจอในโลกความจริง

ทุกคนที่ได้ฟังคำตอบถึงกับนิ่งไปตามๆ กัน รอยยิ้มมุมปาก
ของผู้นำตระกูลตรงหน้าปรากฏขึ้น

“ความคิดไม่เลวนี่ น่าสนใจ คุณว่าฉันไหม” ท่านหันไปถาม
คนข้างกายผู้เป็นภรรยา

“ฉันสนใจมากค่ะคุณ! หนูลูดี... หนูรู้ใหม่ว่าความคิดของหนู
โรแมนติกมากเลย” แม่ลูฟยิ้มกว้าง

“ให้มันน้อยๆ หน่อยคุณ” พ่อลูฟห้ามปรามแล้วหันมามองผม
ที่นั่งเอือออยู่ ก่อนพูดสรุปความ

“ยินดีต้อนรับสู่ตระกูลเฮอริคิวอย่างเต็มตัว...” คำพูดนี้
เหมือนผมได้ยินมาแล้วรอบหนึ่งจากปากลูฟ เหมือนเป็นการย้ำว่า
ผมต้องเข้ามาอยู่ในตระกูลนี้จริงๆ

“แม่ก็ยินดีต้อนรับ”

“แต่ช่วงนี้นายอาจอยู่ลำบากหน่อย ตอนนี้มีคนไม่ยอมรับ
เรื่องการแต่งตั้งผู้นำคนต่อไปอยู่หลายคน พวกท่านทูตที่จิตใจแข็ง

ข้อใส่เราก็มี เพราะฉะนั้นนายจะต้องปรับตัวให้ได้ สิ่งสำคัญที่นายต้องทำให้ดีที่สุดคือปรับตัวเข้ากับลูกชายของฉัน ในเมื่อเขาเลือกคู่ของเขาเองแล้ว เขาคงเห็นอะไรในตัวหนูที่ต้องตาต้องใจบ้างนั่นแหละ”

เปล่าเลยครับ ผมคิดว่าผมดันบังเอิญเคยเจอเขาหนึ่งครั้ง แถมเขายังคิดว่าผมไปโกหกเขาอีกต่างหาก

“ตอนนี้มีพวกไม่หวังดีพยายามหาวิธีเล่นงานตระกูลของเรา อยู่ ตราบใดที่วูฟยังไม่ได้ขึ้นรับตำแหน่งผู้นำอัลฟาสูงสุด ตระกูลเฮอริควของเราก็ยังไม่แข็งแกร่งพอ และสิ่งที่จะทำให้วูฟขึ้นรับตำแหน่งได้สมบูรณ์คือ ต้องมีทายาทที่เกิดจากโอเมก้า” ประโยคหลังสุดถูกเน้นย้ำทำให้ผมนิ่งงันไป ผมรู้ครับว่าที่ท่านพูดมาทั้งหมดหมายถึงอะไร

“รายละเอียดต่างๆ มีอะไรสงสัย ถามกับหัวหน้าที่คุณดูแลประวัติของโอเมก้าได้ เขายินดีตอบทุกเรื่องที่สงสัย” พ่อวูฟบอกเพียงแค่นั้นแล้วเดินออกไปจากห้องพร้อมกับแม่ของวูฟ ท่านทูตที่นั่งเป็นพยานต่างพากันทยอยเดินออกไปจากห้องจนหมด ทิ้งให้ผมนั่งเหม่ออยู่คนเดียว

ผมคิดอะไรเพลินจนมีเสียงเรียกดังขึ้นทำให้ตื่นจากภวังค์

“คุณลูดีครับ ผมจะพาคุณเดินกลับไปส่งที่ห้องของนายน้อย
ครับ” ผมพยักหน้าลุกขึ้นเดินตามผู้ดูแลออกไป

ระหว่างเดินผมเลยเอ่ยถาม “เออ คุณครับ...”

“เรียกผมว่ากัสก็ได้ครับ ผมเป็นลูกน้องที่ดูแลเรื่องไอเมก้า
ผมเป็นเบต้าครับ...คุณลูดีมีอะไรอยากถามครับ” เขาพูดตอบกลับ
ด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“ผมจะขออนุญาตกลับบ้านได้ไหมครับ อยากเอาเงินก้อนนี้
ไปให้ครอบครัว” ผมหยิบเงินที่วูฟไปรยมาให้เก็บก่อนหน้า
ในเมื่อเขาให้ ผมเลยอยากเอามันกลับไปให้พ่อแม่ เห็นพวกท่าน
บอกว่าไม่มีเงินใช้จ่ายแล้ว

แต่คำตอบที่ผมได้รับคือคำปฏิเสธ

“เกรงว่าคำขอของคุณจะไม่ได้รับการอนุญาตครับ ตอนนี้คุณ
ลูดีถือว่าเป็นคนที่อยู่ในสถานะผู้ถูกเลือก ปลอกคอสีแดงที่คุณ
สวมอยู่บ่งบอกชัดเจน คุณจะไม่ได้รับการอนุญาตให้ออกไปข้างนอก
นอกจากนายน้อยจะเป็นผู้อนุญาต”

หรือนี่คือคำพูดที่วูฟบอกไว้ก่อนหน้าที่ว่าอิสรภาพของผมจะ
ถูกจำกัด ผมก้มมองเงินในมืออย่างครุ่นคิด

“ถ้าฉันมรภกวนกัสได้ไหมครับ ฝากเอาไปส่งที่บ้านของผม
ได้ไหม พ่อแม่เขาจำเป็นต้องใช้เงิน”

“คุณลูตี่จะให้ผมเอาไปให้ทั้งหมดนี้เลยหรือครับ คุณไม่เก็บไว้หรือครับ” เขาถามด้วยความแปลกใจ เงินจำนวนที่ถืออยู่มันไม่ใช่บ่อยๆ ผมส่ายหน้าแบบไม่ต้องคิดพร้อมยื่นเงินเป็นปึกทั้งหมดให้ผู้ดูแล

“ไม่ครับ ผมไม่ค่อยได้ซื้ออะไรมากนัก” ผมพูดแค่นั้น เขาไม่ได้พูดขัดอะไร

ผมเดินกลับไปห้องของวูฟโดยมีลูกน้องเขาเดินตามมาด้วยถึงสองคน ประทับซ้ายขวาราวกับว่ากลัวผมจะหาย ตามคำสั่งของผู้ดูแลโอเมก้าว่าให้ไปส่งถึงหน้าห้อง รู้สึกเหมือนถูกคุมมาก ๆ พอมาหยุดอยู่หน้าห้องผมเลยยกมือเคาะประตูอย่างมีมารยาท

ก๊อกๆ เคาะครั้งแรก ไร้เสียงตอบรับจากเลขหมายที่ท่านเรียก กรุณาเคาะอีกครั้ง...

ลูกน้องสองคนที่ยืนอยู่ด้วยทำหน้าที่เป็นเชิงว่าไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้านายตัวเองไปไหน ผมเลยตัดสินใจลองเคาะอีกรอบ คราวนี้ผมเอ่ยปากเรียกชื่อเขาด้วย

“คุณวูฟครับ...” สักพักมีเสียงตอบกลับมา

“เข้ามา” อ้าว เขาอยู่ในห้องนี่นา! แล้วตอนแรกทำไมไม่ขานตอบกลับมา ลูกน้องเป็นคนเปิดประตูให้ผมเดินเข้าไป และประตูก็ถูกปิดลง

ภายในห้องนอนเขาเป็นโตนสีน้ำเงินเข้ม ของทุกชิ้นเป็นสีเดียวกันเกือบหมด ให้ความรู้สึกลึกลับนิดๆ สุกชุม เหมาะกับเขาดี แะะ ผมมองไปทางที่วูฟยืนอยู่ถึงกับตกใจ ผมสีเข้มมีน้ำเกาะพราวอยู่ กับผ้าเช็ดตัวพันรอบเอวหมิ่นๆ เขาเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ทำไมเขาไม่รีบแต่งตัวล่ะ! วูฟหันมามองผมเหมือนรู้ว่าผมคิดอะไรอยู่ รวากับว่าต้องการจะแก๊ง เมื่อเขาจงใจถอดผ้าเช็ดตัวเองออก

“นี่คุณ!” ผมรีบหมุนตัวหันหลังทันที ผมไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ไม่เห็น...

จริงๆผมก็มีเหมือนกับเขา แต่ผมเลือกที่จะไม่หันไปดูจะดีกว่า

“นายนี้มันบ้าจี้ชะมัด โอเมก้าต้องๆ แบบนี้มีด้วยงั้นหรือ”

เขาหลุดหัวเราะแบบเยาะเย้ย ก่อนจะได้ยินเสียงเขาปิดตู้เสื้อผ้า

“นี่ หันมาได้แล้ว ฉันใส่เสื้อผ้าแล้ว” เขาบอก ผมเหลือบตาไปมองเขาที่นั่งอยู่ปลายเตียง เขาใส่ชุดนอนผ้าแพร์สีน้ำเงินอย่างดี ตั้งแต่เข้ามาในห้อง ของแทบทุกชิ้นที่เขาใช้ยังมียี่ห้อหมดเลยครับ

“เดินมาใกล้ๆหน่อย ยืนไกลขนาดนั้นจะให้ฉันตะโกนเอารึไง” เสียงเข้มเอ่ยกวนประสาท ผมหันไปมองทางหน้าต่าง พบว่าตะวันเริ่มคล้อยลับขอบฟ้าไปซะแล้ว

ผมเดินเข้าไปใกล้เขาอีกนิด วูฟชี้นิ้วให้นั่งลงตรงพรมที่ปูไว้
ยังกับนางทาสเชียว ถ้าจะให้พูดตามความเป็นจริง ผมก็คงเป็น
เหมือนทาสสำหรับเขานั้นแหละนะ

ผมนั่งลงตามที่สั่งอย่างว่าง่าย รู้สถานะตัวเองดี ไม่กล้าไป
เหิมเกริมกับเขาหรอก วูฟพิจารณาใบหน้าของผมอยู่แหวบหนึ่งก่อน
ถามคำถามอย่างต้องการคำตอบ

“นายออกมาจากห้องนั้นได้ แล้วถูกพาตัวมาห้องฉัน
แสดงว่าพ่อคงยอมรับนายแล้วสินะ พ่อฉันถามอะไรนาย”
ผมเงยหน้ามองแววตาเขาตรงๆ ถ้าเกิดเลี้ยงไม่ตอบคำถามเขาจะ
เป็นอะไรไหมนะ...

ผมคิดว่าเป็นแน่ๆ เพราะดูจากสายตาความอยากรู้ของเขา
แล้ว

“เงียบทำไม ได้ยินที่ฉันถามไหม” ผมรีบพยักหน้า

“ได้ยินครับ”

“งั้นก็รีบตอบมาว่าพ่อฉันถามนายว่าอะไร”

“พ่อของคุณถามผมว่า...” ผมเว้นวรรค วูฟก็จ้องเอาจ้องเอา
แบบกดดัน

“ว่าอะไร”

“สิ่งที่ผมต้องการที่สุดในชีวิตคืออะไร” เขาหัวเราะในลำคอพร้อมกับพูดเหน็บแนม

“หึ เงินละสิ...” นี่เขาเป็นอะไรมากไหมกับการตีค่าผมแบบนั้น ไม่คิดจะถามผมสักคำหน้อยหรือว่าผมอยากมาที่นี่หรือเปล่า แต่ก็ไม่รู้จะคร่ำครวญให้เขามาเห็นใจทำไม เพราะมันไม่มีอะไรเกี่ยวกับเขาเลย

“เปล่าครับ ผมไม่ได้ตอบว่าเงิน” ผมปฏิเสธ เขาเลิกคิ้วถามต่อด้วยความอยากรู้

“แล้วนายตอบว่าอะไร”

“ผมตอบว่าความรักครับ ผมต้องการอยู่กับคนที่เป็นรักแท้และคู่ชีวิตของผมตลอดไป...” พอผมตอบ วูฟจ้องหน้าผมสักพัก เขายกยิ้มมุมปาก

“นี่นายพูดว่ารักแท้ทั้งนั้นหรือ เรื่องไร้สาระงมงายแบบนั้นมันมีจริงซะที่ไหน”

ผมได้ยินแบบนั้นถึงกับเงยหน้ามองเขาแบบไม่หลบสายตาทันที

“รักแท้ไม่ใช่เรื่องไร้สาระครับ รักแท้มีจริง และมันสวยงาม”

ผมสะดุ้งกับแรงกระชากเมื่อเขาจับแขนผมให้ลุกขึ้นไปเผชิญหน้ากับเขาใกล้ๆ

“นายอ่านนิยายเล่มไหนมากัน ถึงได้เพื่อนขนาดนี้ ในโลกที่
โอเมก้าแบบนายถูกกดขี่อยู่ ยังจะคิดถึงรักแท้ก็งั้นเหรอ!”

ไบหน้าเราอยู่ใกล้กันจนผมสัมผัสได้ถึงลมหายใจของเขา

“หรือโรงเรียนที่นายเรียนมาเขาสอนแต่เรื่องรักแท้ทั้งมกาย
พวกนี้” เขายังคงพูดต่อ

มันชักจะมากเกินไปแล้วนะครับ! ผมไม่ว่าถ้าหากเขาอยาก
ดูถูกว่าผมเป็นโอเมก้า แต่การที่เขามาดูถูก “รักแท้” ของผม
ผมไม่ชอบ ผมขี้นตัวออกจากวูฟ แต่มือเขากลับบีบแขนแน่น

“ปล่อยผมครับ ผมไม่ได้เรียนหนังสือหรอกครับ อาศัย
การอ่านหนังสือจากห้องสมุดเอา” ผมพูดออกไปทำให้วูฟชะงัก
ไปนิดๆ พอเห็นแววตาไหววูบของผม เรื่องพวกนี้มันค่อนข้าง
อ่อนไหวมาก เพราะมันดันทำให้ผมนึกถึงตอนเด็กที่แม่แต่เพื่อน
ก็ไม่มีเลยสักคน เวลาว่างส่วนใหญ่ผมเลยไปห้องสมุด อ่านพวก
หนังสือต่างๆ รวากับได้เที่ยวรอบโลก และหนังสือเทพนิยายรักที่
พูดถึงเรื่องราวของรักแท้

เรื่องอบอุนหัวใจพวกนี้คอยช่วยค้ำจุนจิตใจของผมให้
เข้มแข็งมากขึ้น

“นายไม่ได้เรียนหนังสืองั้นเหรอ” เขายอมคลายมือออกจาก
แขน ทำให้เห็นรอยแดงปรากฏขึ้นตรงต้นแขนผม

“ครับ ผมไม่ได้เรียน ทางบ้านไม่ได้มีเงินมากมายขนาดนั้น อีกอย่างคุณน่าจะรู้ว่าผมเป็นโอรสกำพร้า ไม่มีใครเขาอยากส่งไปเรียน หนังสือหรอกครับ”

“เรื่องนี้ปกตินั้นเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ชายที่ต้องส่งเรียน” เขาตั้งข้อสังเกตและเอ่ยถ้อยคำทำให้ผมชะงัก

“นี่นายใช้ลูกแท้ๆของพวกเขาหรือเปล่า มีอย่างที่ไหน ไม่ยอมส่งลูกเรียนหนังสือ” คำพูดคล้ายประโยคแทงใจคนฟังโดยไม่ได้เจตนา

“ผมเองก็ไม่ได้มีปัญหาเรื่องที่ไม่ได้เรียนครับ ถ้าไม่เรียนครบครันก็ไม่ต้องเปลืองเงิน” ผมตอบแบบพยายามไม่คิดมากกับเรื่องที่เขาจับสังเกต วุพยกยิ้มมุมปาก

“เพราะแบบนี้ไง ถึงได้มานั่งงมกายกับเรื่องรักแท้ ฉันจะบอกให้ชนะว่ารักแท้มันไม่มีจริง”

“คุณเอาอะไรมาตัดสินครับ รู้ได้ยังไงว่าไม่มีจริง” ผมพูดโต้กลับ สร้างความสนใจให้สายตาเข้มตวัดมามอง

“เพราะฉันรู้ใจว่ามันไม่มี” ใบหน้าหล่อตรงหน้าที่ทำให้คนใจสั้นได้ไม่ได้มีอิทธิพลอะไรกับผม

วุพเป็นหนึ่งในผู้ชายที่ใครหลายคนยอมสยบอยู่ใต้คำสั่งเขา โดยไม่มีข้อกังขา หลายคนปรารถนาที่จะอยู่ข้างกาย แต่บอกเลย

ครับว่าสำหรับผม ความหล่อของเขาถูกลดน้อยลงเมื่อกลับมาพูดว่า รักแท้ไม่มีจริง กลับมาแบบนี้ได้ยังไงกัน!

“มีอะไร จ้องหน้าฉันแบบนี้หมายความว่ายังไง” เสียงเข้มดังขึ้นเมื่อเห็นว่าผมเปลือยจ้องหน้าเขา ผมเบนสายตาทันทีไปทางอื่นอย่างสงบสติอารมณ์ นับหนึ่งถึงสิบ...

“เปล่าครับ ผมไม่ได้จ้อง”

“ช่างเถอะ เรื่องรักแท้คืออะไรนี้ คงไปถูกอกถูกใจแม่ของฉันเข้าเต็มๆ ลินะ” วุฟพูดอย่างรู้ทันแม่ตัวเอง ยังไม่ทันได้ตอบอะไรกลับ เขาก็ลุกขึ้นพริบ เขาตัวสูงจนผมต้องเงยหน้ามองตาม

“ตอนนี้นายก็น่าจะรู้สถานะของตัวเองแล้วว่านายต้องเข้ามาอยู่ในตระกูลเฮอริคิว เพราะฉะนั้นเรื่องรักแท้ที่นายฝันถึงอยู่ ลืมมันไปได้เลย เพราะนายต้องอยู่ที่นี้และทำหน้าที่ของนายไปซะ”

ผมพยักหน้ารับรู้ในสิ่งที่เขาพูด เขาเหลือบมองเล็กน้อย

“อีกอย่าง นายไม่ต้องกลัวไปหรอก ฉันคุมสัญญาตัญญาณของตัวเองได้ ฉันไม่ทำอะไรนายแน่นอน เพราะถ้าทำขึ้นมา สิ่งที่ดีตามมาก็คือฉันจะได้รับตำแหน่งเต็มตัว ซึ่งมันไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการ” เขาบอกจุดประสงค์ ทำให้คนฟังอย่างผมเบาใจลงมาก

ดูท่าทางเหมือนเขาเองก็คงไม่ได้อยากรับตำแหน่งผู้นำสูงสุด และ
ไม่ได้อยากได้คู่มาเซยชม

“แสดงว่าผมต้องอยู่ที่นี้กับคุณงั้นเหรอครับ” ผมถามเพื่อ
ความแน่ใจ วูฟชี้มาตรงปลอกคอ

“ปลอกคอนั้น บ่งบอกฐานะในระดับหนึ่งแล้วนี่ นายไม่มี
อิสระที่จะออกไปไหน ถ้าฉันไม่ได้อนุญาต”

“แล้วงานพิเศษที่ผมทำอยู่ล่ะครับ” ถ้าไม่ได้ออกไปไหนก็
ออกไปทำงานพิเศษไม่ได้ล่ะสิครับ ให้อยู่แต่ในคฤหาสน์หลังใหญ่
แบบนี้คงไม่ได้หรอก วูฟทำหน้าเอือมระอา

“เลิกคิดที่จะออกไปทำงานพิเศษอะไรนั้นได้แล้ว อยู่ที่นี้มีของ
มากมายให้นายเลือกซื้อได้ อยากได้อะไรก็บอกลูกน้องคนสนิท
ของฉัน เขาจะหามาให้ทุกอย่าง” เขาพูดราวกับว่ามันง่ายมาก
ผมมีสิทธิ์ในการเลือกซื้อของได้ด้วยเหรอ

“แต่ว่า”

“เลิกพูดได้แล้ว” เขาตัดบทสนทนา ผมเลยจำเป็นต้องพยัก
หน้ายอมเข้าใจ

ผมใช้สายตามองไปรอบห้องอย่างสำรวจ พลังคิดว่าคืนนี้ควรนอนตรงไหนดี ผมคิดว่าเขาคงไม่ให้ขึ้นไปนอนบนเตียงกับเขาแน่ๆ ระหว่างที่สำรวจ สายตาก็ไปหยุดอยู่ตรงชั้นหนังสือ วูฟมองตามสายตาของผม

“อยากอ่านหนังสือรีંગ ไปหยิบมาอ่านได้ ฉันทนุญาติ” เสียงเข้มบอกจบ เรียกรอยยิ้มกว้างจากผมทันที

“จริงเหรอครับ ผมอ่านได้จริงๆเหรอครับ”

“อืม จะไปเอามาอ่านก็ไปเอามา... คืนนี้นายนอนที่พื้นก็แล้วกัน นอนได้ไหม” เขาถาม ผมพยักหน้า ผมไม่ค่อยมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องที่นอน ที่ไหนก็นอนได้ เหมือนจิตใจผมตอนนี้มันลอยไปอยู่กับหนังสือแล้ว

บนชั้นมีหนังสือเรียงเต็มชั้น ผมมองด้วยความตื่นตาตื่นใจ มีแต่เล่มแพงๆทั้งนั้นเลยแฮะ ผมใช้เวลาในการจดจ่อกับหนังสือตรงหน้าสักพัก จะว่าไปวูฟก็ดูใจดีอยู่นะครับ อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้ทำท่าทางรังเกียจผมสักเท่าไร แถมเขายังควบคุมสัญชาตญาณตัวเองได้ด้วย

ผมเลือกหนังสือสองสามเล่มมาถือไว้ พอหันกลับไปมองบนเตียงกลับไม่เห็นวูฟ ไม่รู้เขาหายไปไหนตั้งแต่เมื่อไหร่

เห็นแต่ลูกน้องของวูฟเดินหอบผ้าปูที่นอนกับผ้าห่มผืนนุ่มมาปูไว้ให้ข้างเตียงก่อนเดินออกไป มีแค่นี้ผมนอนได้สบายมาก

ผมมองเหยือกน้ำเปล่ากับแก้วใสบนโต๊ะทำให้นึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองต้องกินยากันฮึทไว้ เพราะเดือนนี้ฮึทของผมยังไม่มาเลย ผมล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง แกะยาหนึ่งเม็ดออกมากิน ผมกินยาแล้วดื่มน้ำตาม เป็นจังหวะที่วูฟเปิดประตูเข้ามาพอดี สายตาคมกริบมองแผงยาในมือผมแวบหนึ่ง เขาเหมือนอยากพูดอะไร แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

วูฟเดินดุ่มๆ ไปตรงเตียงแล้วทิ้งตัวลงนอน

“ปิดไฟได้แล้ว พรุ่งนี้ฉันมีงานต้องออกไปทำแต่เช้า นายก็รีบๆนอนซะ” เขาสั่ง ผมยังไม่ทันได้อ่านหนังสือเลย มาไล่ให้ปิดไฟซะแล้ว ยิ่งหัวค้ำอยู่แท้ๆ แต่ผมไม่มีสิทธิ์ขัดคำสั่ง ผมเอื้อมมือไปปิดไฟแล้วล้มตัวลงนอนบนพูกนุ่ม ผมเองก็ควรนอนพักผ่อนให้เต็มที่

ผมต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับวูฟ นั่นคือสิ่งที่ผมควรทำ...

ผมควรนอน ทว่ากลับอดใจที่จะหยิบหนังสือมาแอบเปิดดูไม่ได้ แม้ปิดไฟไปแล้วแต่ในห้องไม่ได้มืดมากจนมองไม่เห็นอะไร หน้าหนังสือถูกเปิดอย่างเบามือ ก่อนสะดุ้งเมื่อวูฟพลิกตัวตะแคงข้างมาทางผม เขาหยิบหนังสือจากมือผมทันที

“ฉันบอกว่าให้นอน! อย่าอ่านอะไรขนาดนั้น”

“ผมแค่เปิดดูเอง”

วูฟปิดหนังสือแล้วเอาไปวางไว้บนเตียงทางฝั่งเขาแทน ขอดู
นิดเดียวก็ไม่ได้

“ยังไม่นอนอีก บอกว่าให้นอนไง” เขาสั่งอีกรอบ ผมเลยพลิก
ตัวตะแคงหันหน้าหนี

“รู้แล้วครับ ราตรีสวัสดิ์นะคะขอบคุณวูฟ” ผมบอกพลางดึงผ้า
ห่มผืนบางมาคลุมตัว

“นายนี่มันแปลกประหลาดชะมัด” เขาหัวเราะในลำคอ
ผมไม่เห็นแปลกประหลาดตรงไหนเลย หรือจริงๆ อาจจะแปลก
ในสายตาของคนอื่น ผมหลับตาลงในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย ยังไม่ทัน
หลับสนิทก็รู้สึกถึงผ้าห่มผืนหนาที่มันควรอยู่บนเตียงแต่กลับหล่น
ลงมาคลุมตัวผม

ผมลืมตามองงงๆ นี่มันผ้าห่มของวูฟนี่ครับ

“พอดีฉันร้อน นายเอาไปห่มเถอะ”

“อะไรนะครับ”

“...” ไร้เสียงตอบรับจากวูฟที่หลับตาไปเรียบร้อยแล้ว มันคงเป็น
การจบบทสนทนาสไตล์เขา ผมยิ้มและมองผ้าห่มที่ผืนใหญ่กว่า
แถมยังอุ่นกว่าผ้าห่มผืนเล็กด้วย ผมแอบเหลือบมองคนบนเตียง

เงียบๆ อดกังวลไม่ได้เลยครับว่าจะใช้ชีวิตอยู่ยังไงในตระกูลของเขา ผมจะสามารถทำประโยชน์ให้กับเขาได้ไหมนะ...

ใช้เวลาไม่นานผมก็หลับสนิท เพราะผ้าห่มผืนหนามันช่างแสนอบอุ่น ผมไม่เคยนอนที่นอนดีแบบนี้มาก่อน เลยทำให้หลับง่าย หวังว่าวันพรุ่งนี้การใช้ชีวิตในตระกูลเฮอริควินแรกจะผ่านไปได้อย่างดีนะคะครับ

Copyright